

NASŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtak. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za ostanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natise, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Naše delo.

Ob novem letu se obnavljajo naročnine za liste. In listi se bahajo ob tej priliki, kako neprecenljivo dobre lastnosti imajo: da so čudovito ceni, da obsegajo nepričakovano mnogo strani, da prinašajo najnovejše novice iz vseh kotov vesoljnega sveta, skratka ob novem letu so po njih lastnem mnenju vsi listi izborni. Mi nočemo slediti takim listom: Najnovejših stvari ne moremo prinašati, ker izhajamo le vsakih štirinajst dni; ali smo najcenejši list, ne vemo, naš list pač stane za celo leto eno krono nove avstrijske veljave. Vsebine pa ima toliko, kolikor je en list, izhajajoč vsakih štirinajst dni, more za eno krono dati.

Ne vabimo torej starih in novih naročnikov k sebi s tako publico samohvalo. Ne, ampak mi jih vabimo zato, ker želimo, da podpirajo naše delovanje za blagor slovenskega ljudstva. In to delo je, da našo mladino in vse, ki se dosedaj niso brigali za javne razmere, vzbudimo iz spanja in jih vnamemo za svoje stanovske, narodne in verske zadeve.

Mladino vabimo k sebi! In vabimo jo za to, da jo navdušujemo „za vero, dom, cesarja“, da jo bodrimo k stanovski izobrazbi in da jo uvajamo pelagoma v javno politično življenje. Našemu listu se godi

čudno. Ko smo mlademu čitatelju vzbudili veselje do čitanja in zanimanje za politično vrvenje, tedaj nam mlad naročnik obrne hrbet ter si naroči večji in večkrat izhajajoč list. Toda mi zaradi tega ne dobimo niti najmanjše jezice, ampak nasprotno, ravno veselo zadovoljnost občutimo, ker vidimo, da dobro izvršujemo svojo nalogo in da res dosegamo svoj namen. Našo mladino voditi v vsem dobrem, v mišljenju, govorjenju, delovanju, na višjo stopinjo, to je naše brepenenje, to je cilj našega delovanja. Zato mladina slovenska, mladeniči in mladenke, vabimo vas v krog svojih naročnikov.

Naš list pa bo tudi dobrodošel onim odraslim ljudem, ki dosedaj niso čitali nobenega drugega časopisa. Kjerkoli torej veste za človeka, da nima časnika in da se za nič ne zanima, pripravite ga, da si vsaj naš list naroči. Francozi imajo pregovor, da človek postane prav lačen še le, ko začne jesti. Kdor se enkrat pridobi za čitanje, isti veselja ne izgubi več, ampak to nagajenje raste v njem.

Kdor nima denarja za dražji časnik, istega opozorite na naš list. Mi nočemo reči, da smo najcenejši časnik na Slovenskem, čeravno res ne poznamo bolj cenega. Toda to rečemo, da dajemo več, kakor bi nam naročnina dovoljevala. Naše tiskovno društvo

je tako plemenito, da iz ljubezni do dobre stvari priloži, kar pri naročnini manjka.

Vabimo pa v krog naših naročnikov sploh vse slovenske rodoljube in rodoljubkinje po Slovenskem. Naj podpirajo časnik, ki se trudi za poštene namene, ki ima edino to nalogo, da koristi našemu narodu.

V več kot 16.000 iztisih izhajamo. Toda naše geslo je: „Ne nazaj, ampak naprej! Prijatelji naši, pridobivajte nam naročnikov! Nalogo in namen našega lista smo vam razložili, delo zanj vam torej ne bo težko. Na veselo svidenje v novem letu!

Gojitev narodnega petja.

Govoril g. Janko Čirič na shodu slov. kršč. zveze dne 4. sept. 1905 v Mariboru.

S pesmijo k srcu,
S srcem k domovini!

Zbral sem si stiri točke, da Vam, dragi mi slušatelji, utemeljim v kratkih potezah veliki pomen narodnega petja.

1. Kje naj bi društva dobila sposobne učitelje.

2. Kako naj se poslužuje pevovodja učenj pri društvu, kjer še ni petja.

3. Kje dobiti potrebnih muzikalij, in

4. Lepota slovenskega petja ter njega učinki na naše ljudstvo.

Dragi Slovenci! V prvi vrsti mora gotovo vsako društvo skrbeti, ako hoče imeti

Sreča.

Marsikdaj nisi bral „listka“, kaj ne, dragi bralec? In zakaj ne? Zakaj si naglo vrgel list v kot? Naslov te ni mikal. Stavim ne vem kaj, da mi danes tega ne storiš. Le poglej naslov: sreča. Kdo ve, koliko lepih in nelepkih, pametnih in nespametnih razglednic bi dobil, kdo ve, koliko vizitk in pisem, kdo ve, koliko ljudij ti bo stisnilo roko ob novem letu, od povsod in povsod pa ti bo udarjala na uho besedica „sreča, srečno novo leto.“ Zares, če bi mogli srečo pridržati s samimi besedami in jo prikleniti nase s samimi željami: imeli bi je dosti.

Jaz pa ti, cenjeni prijatelj, ne samo voščim in želim srečo ob pragu novega leta, ne samo to, ampak nekaj več bom storil. Hočem, bom — Nič ti ne povem, preberi prej vse to, pa boš sam vedel, kaj hočem. In povedal ti bom danes povest, pa ne samo eno, celo kopico jih bo; kratke, zanimive, resnične so.

O božiču l. 1903 je nek trgovski pomočnik prejel pismo: „Podedovali ste 100.000 kron.“ Mladi mož je znorel; kaj, je 100.000 kron res takšna neizmerna sreča? — Nedavno je umrl kanadski milijonar

Viljem Mackay. Njegov sin je potožil nekemu časnikarju: „Samo 24 milijonov sem podedoval — kakšna beračija!“ Torej 24 milijonov ni zadosti, da si srečen. — Aragonski kralj Alfonz je nekoč dobil več tisoč samih cekinov. Nek dvorjan je gledal, ko so kralju izplačevali zlato; kar bulile so se mu oči, tako je poželjivo gledal po zlatu. Ne more se več premagati in reče: „O, kako srečen bi bil, ko bi imel ta denar!“ „No, bodi srečen“, veli kralj in mu porine vse cekine prednj. V kratkem je zapravil dvorjan vse zlato pri igri in ničevrednicah. — V Parizu umrli večkratni milijonar baron Hirsch je nekemu gospodu pomagal iz hude zadrege. Ves hvaležen je dejal: „Oj, koliko solz ste posušili s svojim darom, hvala Vam.“ Na to baron: „Ko bi le mogel tudi svoje lastne solze posušiti z denarjem!“ — Kalif Abderrahman III. v Kordovi na Španskem je bil eden najbogatejših knezov sveta. Njegova palača je bila nepopisno lepa in razkošno opravljena: samo zlato, srebro, dragi kamni in bliščeč marmor ter težke svilene in baržunaste zavese. Po njegovi smrti so našli listek, na katerega je zapisal sam: „Več ko 50 let sem vladal; vsega sem imel v izobilju, nisem pogrešal tudi

najmanjše svetne dobrate. Če pa seštajem vse dneve neskaljene sreče, najdem komaj 14 takih dnij v svojem življenju.“ Torej med več ko 18.000 dnevi samo 14 srečnih.

Ko ti voščijo srečo, si pa ti morebiti misliš: da, denarja, bogastva bi rad. Jeli v tem sreča? Navedel sem samo posvetne zglede iz življenja največjih bogatinov, in ti trdiš, da je v zlatu in zakladih najti ni.

Morebiti boš pa srečen v novem letu, če te bodo ljudje častili in te volili v razne zastope ter zbore in odbore, se ti klanjali in laskali?

Le malo je vladarjev, ki bi britkost življenja okusili v toliki meri, kakor naš preljubljeni, svetovno spoštovani cesar Franc Jožef I. In kaj pravi on k temu? „Koga zavidam? Vsacega, ki ni cesar.“ — Bismarku, železnemu kancelarju nemškega cesarstva, kateremu je vsa Evropa priznala dolžno čast in slavo, sreča ni bila mila. Sam je rekel 24. februarja 1894: „Če seštejem skromne minute prave sreče, dobim komaj celih 24 ur.“ Prejšnja kraljica angleška je vzdihovala tako-le: „Najbolj zavidam ženo, ki ji ni treba nositi kraljevske časti, in ki ji je dovoljeno živeti svojim stvarjem.“ Prav milobna je beseda sedanjega

Mladeniči, mladenke, širite svoj list!

petje, da si dobi sposobnega učitelja petja. Slovensko ljudstvo, naši vrli narodni fantje in pridna dekleta kaj radi pojejo. Vešči gg. duhovniki, učitelji, a še najbolj organisti, ker zadnji imajo največ časa na razpolago, bi naj bili prava duša v vsakem društvu glede petja.

Vendar bi na tem mestu povdarjal, da gg. duhovniki, koji imajo mnogo vpliva na gg. organiste, naj jih vspodbujajo in tako navdušujejo poleg njihovega cerkvenega zbora še za svoje farane tudi v društvenem življenju vzgojevati narodno petje pri naši mladini!

Naša slovenska mladina je ukaželjna, vsled tega nikakor ne sme izostati med drugimi predmeti tudi „narodno petje“. Učitelj pa naj nastopa pri učenju petja tako, da si pridobi že pri prvi vaji srca učenec- pevcev. To iz lastne skušnje govorim, da je to mogoče s tem, da se takoj v začetku prične učiti lahke čveteroglasne narodne pesmi. Učenje naj bo v začetku le po posluhu. Ko pa znajo pevci zapeti že nekoliko pesmic, takrat pa naj učitelj ne pozabi, da je treba tudi podlage in to pevec zadobi, ako učitelj prične pozneje z učenjem teorije glasbe. Vendar predolgo pri vsaki vaji naj ne muči s teorijo pevca, ampak le nekoliko časa, a pozneje naj zopet zapojó po posluhu. Zagotovljen naj bode vsak učitelj, da si pridobi srca pevcev gotovo. Ko pevci znajo par pesmic čveteroglasno peti, o kako se jim zjasni obraz in srce se kar od veselja smeje, ko čuti neko posebno moč in ljubezen do narodne pesmi. Petje razvedri vsako društveno zabavo, blaži človeška srca, ter probuja naše zaspance.

Kje dobiti potrebnih muzikalij? Da! Treba nam je tudi o tem izpregovoriti. Imamo hvala Bogu že mnogo pesmic harmonizovanih od naših slavnih skladateljev. Imamo tudi že dve slovenski pesmarici, katera je izdala naša dična Mohorjeva družba.

Moja želja in srčna prošnja bi bila, da bi omenjena družba izdala še tretji zvezek slovenske pesmarice in sicer najlepše na-

rodne pesmi, zložene deloma za moški, deloma za mešani zbor.

Slavna slov. kršč.-socialna zveza bi naj vplivala na to, in naša društva, kojih udje so gotovo tudi vsi udje Mohorjeve družbe, bodo gotovo to narodno pesmarico z odprtim srcem sprejeli. Gg. učitelji petja bi pa imeli dovolj gradiva za pouk in tako bi se širila narodna zavest in ljubezen do milega slovenskega petja. Rekel sem, da hočem govoriti končno tudi o lepoti slovenskega petja in njega učinkih na naše ljudstvo.

Predragi Slovenci! Jeli zmožen kdo popisati lepoto pesmi, ako sliši lepo ubrano petje kakega dobro vežbanega zbora? Kaj so pisali dunajski listi takrat, ko so naši dragi bratje Ljubljanci hodili na Dunaj s svojim pevskim zborom se zahvaljevat za velikodušnost in ljubezen ob času potresa v Ljubljani? Slovenska narodna pesem je segla Dunajčanom v globočino srca! Verjeti skoraj niso mogli, da slovenski naš narod zna tako milo in lepo peti, da poslušalca kar omami. Dunajčani ne bodo nikdar pozabili milega petja Ljubljancanov, kateri so si postavili časten spomin v dunajskih krogih. Lepota lepega zbranega petja, narodnega petja, se ne da popisati! Toda, tudi pomen slovenske pesmi je velik! Petje izredno blaži človeka in lepa pesem otaja srce tudi odpadniku. Njenemu vplivu se ne more ustavljati nihče! Lepota petja nadkriljuje vsako godbo na svetu.

Slavna izobraževalna društva naj torej v svoj delokrog med prve točke uvrste tudi narodno petje.

Zagotovljeni bodite, da bo društveno življenje postalo tako živo in prijetno, da boste komaj pričakovali zopetnega snidenja! Petje je prevažen činitelj za probujanje našega naroda. Petje pa nudi vsakemu društvu najplemenitejšo zabavo. Pesem, lepo popevana, navdušuje in oživlja celo društvo. Slovenska narodna pesem sega najbolj k srcu našega ljudstva. Vsakemu je drago čuti glas sladak, če se v petju blago združi zbor krepak.

ruskega cesarja: „Zares odkrito zavidam vsacega, ki nima nositi skrbij velike države, ki mu ni treba čuti bede trpečega naroda.“ Cesar Helijogabal se je iz neznanega moža pospel do velikanske oblasti rimskega cesarja. Torej je bil pač srečen? Nekega dne izda čudno povelje, naj tla krog palače oblože z zlatimi ploščami in posujejo z dragimi kamni, češ, če bom kedaj primoran skočiti skozi okno, da se moje dragoceno telo ne razbije na navadnem tlaku. Tudi ta „sreča“ mu ni bila usojena. Bežal je pred zavratnimi morilci in v strahu skočil v neko kloako (kanal za odvajanje nesnage). — Cesar Teodozij je bil povabljen v nek samostan na obed. Skromno kosilo mu je jako ugajalo. Po kosilu reče menihom: „O vi srečni, zares srečne vas imenujem. Rojen sem v kraljevi palači in tam bil odgojen; a nikdar ne morem kosila povžiti brez skrbi.“ — Leta 1558 je zasedla angleški kraljevski prestol kraljica Elizabeta: „40 let angleška kraljica — in odpovem se nebesom!“ je baje rekla. Res, 40 let je kraljevala, a potem? Noč in dan je prežejala in prestokala, sedela na tleh, prste v ustih, oči v tla uprte. To je sreča časti in slave: megla v vetru, sneg v solncu. Te ti torej ne želim, tudi ti si je nikdar ne želi.

Vsem najnavadnejša, najlažja in najcenejša pot do sreče pa se zdi zabava, uživanje, tako ali tako.

Med ljudi, ki so se na vse načine trudili, pozidati srečo svojo na taki podlagi, spadal je tudi angleški pesnik Green. Užival jo je, užival v toliki meri, da je telo ni moglo prenašati. Zašel je v nepopisno vsestransko bedo. Prijatelji so ga zapustili, svet ga je vrgel na ulico. Ubog čevljar in njegova žena sta ga vzela pod streho. Zdravja sicer ni dobil, a našel je spet samega sebe, našel je vero. V zadnjih dneh pred smrtjo spisal je knjigo s čudnim naslovom: Za en vinar veselja en milijon kesanja“. En vinar veselja: to je zabava in uživanje, ki je samo sebi namen; in kaj dobiš za ta vinar veselja? En milijon kesanja. Torej en milijon kesa za en vinar veselja. Za en vinar veselja dajo mnogi zdravje, čast, mir, dobro ime, lahko vest, da življenje. Se splača? To je najbolj gotova pot v tri hiše nesreče: v bolnišnico, norišnico, kaznilnico. Odpri le oči in videl boš: pijanci, pohotneži, zapravljevci polnijo te hiše. Zato pa: take sreče varuj nas Bog!

Da ne boš danes leto klel in jokaj, se praskaj za ušesi in se kesaj v srcu: ne želi si ne ene ne druge teh čudnih sreč. Stariši, povejte to svojim otrokom, starčki, podučite v tem mladino; mož in žena: zme-nita se o tem bolj natanko. Potem pa si poiščite edino prave sreče, kar jo je sploh dobiti na svetu: miru vesti.

Gojimo torej slovensko narodno petje med našo mladino, da spozna in ljubi ta biser zlati — narodno pesem! Petje ni le samo za zabavo, ampak gotovo prvi činitelj, s kojim se oživlja društveno življenje, vtrjuje, da ostane društvo zvesto in vztrajno v svojem delovanju. „Naprej torej slovenska srca, za slovensko narodno pesem!“ Grmi, pesem krasna, dvigaj nam srce, zvoni pesem glasna, čez doli, goré! (Burna pohvala.)

Mladinska organizacija.

Bralno društvo pri Sv. Križu nad Mariborom je pristopilo k Slovensko krščansko socialni zvezi. To je 42 društvo na Štajerskem, ki je pri Zvezi. Mi gremo naprej! — Dalje je pristopilo k Slov. kršč. soc. zvezi kot 43. kat. bralno društvo „Mir“ pri Veliki Nedeži. Ostala društva, posnemajte ta vzgled, da bodo v novem letu vsa nepolit. društva na Štajerskem pri „Zvezi“!

Pri Sv. Antonu v Slov. gor. se bo osnoval socialnopolitični tečaj. Poučevalo se bo načrtoma o kmečkopoličnih vprašanjih. Izborna tako!

Potovalna knjižica, ki se sanje za slovensko-nemaško mejo, da pomaga obraniti Slovence na njih zemlji, polagoma, a lepo narašča. Katoliško tiskovno društvo v Mariboru je darovalo za to podjetje precej knjig. Živeli posnemovalci!

Za predavanja v izobraževalnih društvih mora biti vsakemu odboru največja skrb. Razven tečajev z določenim učnim načrtom, se lahko vrše tudi predavanja o perečih vprašanjih. Taka vprašanja so n. pr.: 1. Kaj je ustava? 2. O volilno-pravni ustavi. 3. Direktni in indirektni davki. 4. Razmerje med Avstrijo in Ogrsko. 5. Razvoj slovenskega časopisja. 6. Razkristjanjenje zakramenta sv. zakona. 7. Šola brez vere. 8. Socialdemokracija, njene cilji in njena organizacija. Kdor ne ve, kje bi našel gradivo za ta predavanja, se naj obrne do našega uredništva, ki mu bo takoj odgovorilo.

Knjigovodski tečaj. Glavni odbor „Slov. kršč. socialne zveze“ v Ljubljani je sklenil, da priredi v najkrajšem času za društvene voditelje knjigovodski tečaj. Trajal bo en dan, vodil ga bo pa knjigovodja g. Podlesnik. Če se pravočasno naznani dan prireditve, upamo, da se ga tudi nekateri Štajerci udeležijo.

Poučna predavanja. V Ljubljani izhajajoči „Katoliški obzorik“ bo prinašal z novim letom posebno prilogo, v kateri bodo izhajali osnutki za govore v izobraževalnih društvih. Govori se bodo bavili z resnimi, koristnimi predlogi. Bodo torej za splošno izobrazbo in izobrazbo v govorništvu zelo rabljivi. Vsaj voditelje izobraževalnih društev opozarjamo na nje.

Društveni koledarček za l. 1906. Ko je bil letos shod Slov. krščansko-socialne zveze v Mariboru, je marsikateremu mladeniču iz žepa nad srecem molela rdeča knjižica. Istobarvno knjižico si zapazil tudi na drugih zborovanjih. To je bil društveni koledarček za l. 1905. No, ta mora sedaj k počitku, leto je minulo. Na njegovo mesto naj stopi pri vsakem mladeniču Društveni koledarček za l. 1906, ki je že izšel in se razpošilja. Nas je prav razveselil novi rdeči koledarček. Vsakdo, ki mu je mari pošten napredek slovenskega ljudstva, naj bi imel „Koledarček“. Priporečamo ga najtopleje vsakomu. Tvarine poučne dovolj

za vsakega, ki mu niso mari le prazne denarce in prismojnjani romani. V poročilu o zborovanju „Slov. kršč. soc. zveze“ v Mariboru dobi vsak raznovrstnega gradiva. Oni, ki tožijo, da nimajo gradiva za predavanja, ga dobe, kolikor hočejo. Društva in osebno društvena načelstva naj poskrbe, da te sklepe izvrše. Naši delavski organizaciji je posvečen poseben oddelek, ki opisuje večje prireditve našega delavstva. Ob tej priliki opozarjamo delavska društva na sklepe I. vseslovenskega shoda pri D. M. v Polju. Skrbite, da se prav povsod tudi izvrše. Opis mladeniških shodov na Štajerskem je velezanimiv. Kaže, da vrta štajerska mladina ne drži križem rok. Le tako naprej! Vrlo delujoča štajerska organizirana mladina, naša nada, naš up, obrne gotovo svojo pozornost tudi na delavsko združevanje, ki je na Štajerskem še pomanjkljivo. V „Navodilih za zvezna društva“ pa najde vsak, ki mu je na sren društveno življenje, kar poželji in potrebuje. Društva naj bi le izpolnjevala nauke navodil. Prav dobro služijo navodila tudi voditeljem „Čebelic“. Jako prav pridejo tudi tabele za računanje vsebine okroglega, tesanega in žaganega lesa v kubičnih metrih. Gospodarski zapišnik pa nemo kliče svojim naročnikom: Imejte v redu svoje gospodarstvo, vpisujte svoje dohodke in stroške. Društveni seznam kaže, da je v „Zvezi“ 133 društev z 9720 člani. Lična knjižica stane 1 krono, naročila naslovite na g. Luka Smolnikar, stolni vikar, Ljubljana. Ker je na razpolago še nekaj lanskih „Koledarčkov“, opozarjamo delavstvo, da je v njem mnogo za delavstvo vevlačnih sestankov. Segajte toraj pridno po „Društvenem koledarčku“.

Spomini z romanja v Rim.

Piše kmet iz mariborske okolice.

(Dalje.)

Dne 5. marca smo obiskali cerkev Marije na hribu Kapitolskem, od koder je po Rimu omamljiv razgled. Tukaj je stal nekdanji tempelj rimskega Boga Jupiterja.

V cerkvi je 22 stebrov iz marmorja, kateri so nekdanji stali v paganskih templjih. Umetno iz lesa izrezan strop so dali pozlatiti rimski mestjani v hvaležen spomin hude pomorske bitke med kristjani in Turki pri Lepantu. V cerkvi je 28 marmornatih altarijev. V eni kapelici je za žagredom znana čudodelna podoba deteta Jezusa v krasnem kinču, ki je pri Rimljanih v veliki časti. V tej cerkvi, v krasnem okroglem tempelju (rotundi) počiva v rakvi iz porfirja truplo matere cesarja Konstantina, sv. Helene, katera je za sv. ostanke tako pridno skrbela, našla sv. Kriz v Jeruzalemu in bogato pomagala za zidanje cerkev. V glavnem altarju je zelo stara Marijina slika, katero je baje sv. Lukež naslikal.

Najstarejša cerkev v Rimu in na celem svetu je Marijina k mučenikom, ki je okrogla ter meri 42 m v premeru. Postavljena je bila kot tempelj bogovom malikom že 25 let pred Kr. rojstvom in so jo takrat imenovali Pantheon. Res čudno je, da se v tako dolgem času, nad dva tisoč let ni podrla, in da je sovražniki, ki so mnogokrat po Rimu plenili, niso mogli razrušiti. To kaže, da je iz zelo trdnega in močnega zidovja. Močni granitni stebri, 11 m visoki, so pravi orjaki; in na 16. takih stebrih stoji stavba. Lahko si je misliti, koliko truda in napora je stalo, predno so bili iz

kamenoloma tje pripeljani. Velika vrata so iz bron in še prvotne ter jih tuji kaj z zanimanjem ogledujejo. Oken tukaj ni in svetloba prihaja skozi silno veliko kupolo. Tlak je iz marmornatih in porfirnih plošč. Krog in krog je osem velikih votlin (zid je pet in pol metrov debel), v katerih so nekdanji stali maliki. Zdaj so krasni altariji v čudno lepi skladnosti. Ko je papež Bonifacij IV. leta 610. ta tempelj posvetil v kršansko cerkev, dal je na 58 vozeh pripeljati iz katakomb neprecenljiv zaklad ostankov sv. mučnikov, ki so v posebni rakvi pokopani. Cerkev je posvetil Mariji in vsem svetnikom in od takrat je vpeljan praznik „vseh svetnikov“.

V Rimu je okoli 400 cerkev, pa v vsaki se nahaja več ali manj spomenikov, podob sv. trupelj in v nekaterih je neprecenljiva vrednost. Kdor bi si hotel Rim in vse znamenitosti dobro ogledati, pri čemur bi moral tudi zgodovino dobro razumeti in brati, bi več mesecev potreboval; nam pa je bilo le 8 dni odmerjeno.

Stanoval sem kakih 20 minut od cerkve sv. Petra in kolikokrat mi je čas dopustil, šel sem tje. Posebno me je zanimal zraven cerkve mirodvor, „Camposanto Tedesca“, kateri je ograjen z visokim zidom ter nasajen s cipresami in raznim lepim zelenjem. Ko bi napisov in nagrobnih križev ne bilo, bi bil videti kakor lep park. Na ta mirodvor je navožen zemlja iz gore Kalvarije, na kateri je bil naš Odrašenik križan. Tukaj je pokopanih mnogo umetnikov in kardinal Hohenlohe, ki je leta 1896. umrl. V tej, od našega Odrašenika s kryo namočni, iz Palestine privožen zemlji počiva zdaj nepozabni mi znanec Jože Polančič, naš rojak iz Jarenine, katerega je Bog kot romarja v Rimu k sebi vzel.¹

Ko sem hodil po tem mirodvoru, so vrisčali in letali po visokih drevesih in po visokem zidovju cerkve sv. Petra črni krogarji, kateri se baje od tam ne dajo pregnati in delajo nekaj utožen utis.

Zvečer pri zborovanju se nam je naznanilo, da nas bodo sv. oče, če se jim zdravje ne poslabi, dne 8. sušca v avdijenci sprejeli, kar nas je vse zelo razveselilo in srčno smo želeli, naj ljubi Bog sv. Očeta čvrstega ohrani.

Dne 6. marca čakali so nas spet izvoščeki ob 8. uri ter nas peljali v razne cerkve. Človeku se skoro vrti v glavi, ko v vsaki cerkvi vidi neprecenljive relikvije, sveta trupla, čudovito krasne podobe itd.

Peljali so nas na hrib Kvirinal k cerkvi sv. Andreja. Cerkev je znana zaradi mnogo zalih kipov in alik. Tukaj je 20. februarja 1842 le iz radovednosti hud sovražnik kristjanov pa zelo bogat žid Ratisbone podobe ogledoval. Prikazala se mu je Marija ter se je brž spreobrnil. Stopil je v red jezuitov in v Jeruzalemu mnogo dobrega storil.

Potem smo se peljali v cerkev sv. Ignacija, kjer je sv. Alojzij pokopan.

(Dalje prih.)

Domače novice.

Naše misli. Z današnjo številko smo dogotovili peti letnik. Več veselega, nego žalostnega smo doživeli v tem času. Krog naših čitateljev je vedno raste in naše delo

¹ V živem spominu so mi veselo ure, kako se je radoval, ko smo se snidli po veseli zmagi pri volitvah v Mariboru, in kako otožen je bil, ko smo propali. Naj v miru počiva!

je rodilo sad. Slovenska mladina se je oklenila lista kot svojega glasila in s svojim nastopom si je pridobila časten ugled po celi slovenski domovini. Naš list se tudi mnogo čita med koroškim slovenskim ljudstvom. Okoli 2000 izvodov ga roma vsakokrat med drage brate. Vendar se moramo pritožiti, da pri koroških voditeljih nismo našli iste podpore in istega sprejema, nego med ljudstvom. Ne vemo, zakaj nas nekateri ne marajo. Toda to vemo iz gotovega vira, da nekateri v nas vidijo tekmece „Mira“. Da je kaj takega izključeno, se nam zdi jasno kot beli dan! Kako bo vendar list, ki izbaja v majhni obliki vsakih štirinajst dni in se bavi s štajerskimi in koroškimi zadevami, mogel tekmovati s tednikom, ki ima veliko obliko in ki se peča razven potrebnega širjega pregleda izključno s koroškimi razmerami? Mi nočemo „Mira“ škodovati in smo prepričani, da mu tudi ne škodujemo, ampak nasprotno, kdor je naš naročnik, je čez par let gotovo tudi naročnik „Mira“, ki ga o koroških dogodkih lahko boljše poučuje nego naš majhen in tesen list. Da, istina je, mi hočemo tudi na Koroškem enemu listu tla izpodkopati, toda to ni „Mir“, ampak ptujski „Štajerc“. Temu smo nasprotniki, tega zapeljivca hočemo ugonobiti. In mi vemo dobro, da kakor hitro je začel naš list izhajati, število „Štajerca“ ni več napredovalo in v zadnjih letih je začelo znatno pojemati, tudi na Koroškem. Naš list pa neprenehoma raste in sicer razmerno najbolj na Koroškem. Toliko smo hoteli javno in jasno povedati, da se poznamo in mi ostanemo dobri prijatelji. Saj imamo vsi en cilj, ohraniti in okrepiti slovenski rod na Koroškem. Obračamo se torej do koroških voditeljev, da tudi naš list sprejmejo v svoje srce ter nas vrlo podpirajo — posebno s kratkimi dopisi. Če imamo enkrat te, si bomo že vedeli priboriti vhod v slovenske hiše na Koroškem. Na dobro prijateljstvo v novem letu! Seveda tudi naše štajerske prijatelje, mlade in stare, znane in neznane, prosimo za sodelovanje. Kratko, jedrnato, a dobro, to je glavno pravilo za dopisovalce. Na veselo svidenje vsem našim ljubim prijateljem v novem letu. Veselo novo leto!

Kako se plača naročnina? Našim naročnikom ni treba več pisati denarnih nakaznic, kadar nam hočejo poslati naročnino. Idite na pošto, tam povejte uradniku, da hočete imeti „Naš Dom“, ki izbaja v Mariboru, dajte mu eno krono kot celoletno naročnino ter še povrh 10 vinarjev za pošiljatev, in naročnina je plačana. Seveda lahko pa se naroča tudi na stari način z nakaznico, na katero je treba napisati naslov: Upravišтво „Naš Dom“, Maribor. Ta naslov zadostuje. Na odrezku zapišite tudi, ali ste star ali nov naročnik.

Zmaga Slovencev v mariborski okolici. V mariborskem okrajnem glavarstvu so pri volitvah v cenilno komisijo za osebni dohodninski davek zmagali na vsi črti Slovenci, in sicer ne le v 3. ampak tudi v 2. razredu. S tem so Slovenci dokazali, da so celo ob jezikovni meji davčno močnejši ko Nemci.

Slovenci, na branik! Nemci so imeli v Gradcu v začetku tega meseca shod, na katerem so se posvetovali, kako bi zabranili prodiranje Slovencev, oziroma kako bi si jih podjarmili. Znani mariborski nemški advokat dr. Mraulag je v dolgem govoru podučil Nemce, kako naj zatirajo Slovence. Svoj govor je sklenil z besedami: „Proč

„Naš Dom“ stane za celo leto samo eno krono!

s slovenskimi uradniki! Proč s slovenskimi učitelji! Slovenski kmetje, vašim sinom hočejo odvzeti kruh ti brezobzirni in kruti Nemci! Na branik torej! V vaših vrstah naj zadoni klic: Proč z nemškimi in nemčurkimi uradniki in učitelji! Noben Slovenec naj ne govori v uradu, naj si bo kateri koli, nemški! Govorite slovenski! Uradniki vas morajo razumeti! Če pa nočejo ali ne znajo, pa proč z njimi! Napovedli so nam boj, ker nočejo z nami mirno živeti, ker nočejo privoščiti Slovencu boljšega kruha! Kjer je kak nemški uradnik, zahtevajte, da se odstrani! Bodite brezobzirni, kakor so oni! Vsaka popustljivost je tukaj naroden greh! Slovenci, na branik!

Finančno okrajno ravnateljstvo v Mariboru naznanja, da imajo od dne 15. decembra do 15. aprila vsakega leta zalogo priznanih formularjev za osebnodohodninski davek v najvišji ceni 4 vin. za komad v svojih prodajalnah na prodaj v Celju sledeči: Viljem du Nord, Rotovška ulica, Jur Hausmann, Graška cesta, Marija Miklavc, Ljubljanska cesta, Marija Janesch, Glavni trg in Mart. Terstenjak, Cerkveni trg.

Luteranstvo v Ptuj. Ob božičnih praznikih pride z dovoljenjem župana Ornika zopet luteranski pastor v Ptuj, oznanjvat jim krive vere. Pastor je doma iz prusovske države. Kakor slišimo, je zadnji čas v Ptuj odpadlo več meščanov k luteranstvu. Zakaj se ne naznanijo njih imena? Mogoče so zraven tudi od nas Slovencev odvisni ljudje, katere bi mi gotovo spravili do treznega mišljenja.

Gornjeradgonski okraj. Odkar občinska volitev za občinsko volitvijo izpade neugodno za orehovskega Bračka, so očka večkrat zelo zamišljeni. In takrat mislijo na odstop. Sploh mislijo iz Štajerskega oditi in jo potegniti baje prek čez Muro na Ogrsko. Vse jih že svadi. Tudi prijateljem ne zapajo nič več prav. Na Ogrskem bodo očka Bračko gotovo Madžar. Basama terešete!

Naše zmage pri občinskih volitvah. Z veseljem zaupanjem lahko zremo v bodočnost. Naše delo in delo naših rodoljubnih mož ni bilo zastoj. Vedno in povsod se kažejo posledice našega delovanja, da se namreč vzbuja naše ljudstvo, da začenja trgati raz se verige nemčurstva, da se začne zavedati svojih pravic in da mu raste naroden ponos! To nam posebno kažejo občinske volitve po Spod. Štajerskem, kjer pada občina za občino iz nemškutarških v slovenske roke. V teku mesec dni imamo zaznamovati kar 6 zmag, žal da smo tudi v eni občini pri žrebanju propadli. Ema najslavnejših zmag je v trški občini Šoštanj. Slovenci so zmagali v II. in III. razredu. Nemci sedaj grdo lažejo in dolžijo Slovence vseh mogočih krivic. S tem hočejo le samo prikriti svojo jezo in sramoto, da so bili tako strašno poraženi. — Posebno nas je pa razveselila zmaga pri občinskih volitvah v Čirškaku pri St. Ilju v Slov. gor. Dosedanji župan Karol Flucher je skušal vse mogoče, da bi zagotovil zmago svoji posilinemški stranki. Tam so volilci razdeljeni samo v dva razreda. V I. razred je ta „kumšten“ župan spravil pet častnih občanov in sicer: zdravnika Venigerholca, mariborskega župana Schmidererja, načelnika „Südmarke“ Fleischhackerja, tovarnarja Schallhammerja in — nadučitelja Höltschla. Ti so mu pripomogli k zmagi v I. razredu. Da ti gospodje nimajo nobenih zaslug za to občino, nam ni treba posebej omeniti. Saj še nekateri niti vedli niso, kje je občina, in so na ko-

lodvoru gledali okoli sebe, kam se naj podajo. V drugem razredu je pa zmaga slovenska kmečka stranka. Sedaj imajo posilinemci štiri in Slovenci štiri odbornike. — Na Gornji Polskavi je pogorela pri občinskih volitvah Stiegerjeva ali meščansko-podrepniška stranka. Kmečki volilci so prodrl v dve razredih. — Tudi pri Veliki Nedelji je izvoljen za župana vrh narodnjak. „Štajerc“ se že v zadnji številki zaradi tega jezi in psuje. — Trbohovska občina pri Sv. Juriju ob Ščavnici se je tudi znebila pri drugi volitvi prejšnjega župana, ki je šel za „Štajercev“ evangelistom Bračkom. — Hud volilni boj je bil v Dobrni pri Celju. Tam so posilinemci strastno delali za zmago. Vse zastonj! Slovenski kmečki volilci so stali kakor skala in zmaga jim je bila. Vidite, dragi bralci, mi gremo res naprej! — Samo v eni občini smo za ta čas propadli, namreč v St. Ilju v Slov. gor. Obe stranki sta imeli v I. razredu jednako glasov, in žreb je odločil za Nemce. Z Nemci je volil tudi nekaj tednov prej umrli trgovec Gierlinger. Njegov sin je namreč imel pooblastilo. Kako je dal umrli rajni iz onega sveta pooblastilo, je res pravi čudež. In v naši Avstriji se še sedaj res godijo včasih take gorostasne reči, da je lahko verjeti na čudež. Toda šentiljski Slovenci bodo že „panali“ ta čudež z krepkim ugovorom. In takrat so homo drugače pomenili.

Trbovlje. Bivši ravnatelj tukajšnjega premogovnika, Martin Terpotitz, je predstavljen v Kočevje. Ta mož se je po svoji vztrajnosti in sila praktičnem duhu povzpел od navadnega rudarja do ravnatelja in slednjič generalnega nadzornika „Trbovlske premog. družbe“. Bil je strog ter zahteval od delavcev in uradnikov neizprosno red, s čimer si je nakopal mnogo sovraštva, ker je bil preveč natančen in neusmiljen. Kot tak bo ostal delavcem v neprijetnem spominu.

Društvo „Domovina“ v Gradcu je pričelo z dnem 5. nov. 1905 s poučnimi predavanji in učenjem nemškega in slov. jezika za člane, ki se za to zanimajo. Bilo je do zdaj pet predavanj ob jako mnogobrojni udeležbi društvenikov in sicer; vsako nedeljo od 6. do 9. ure zvečer. Predaval je g. modroslovec Val. Božič in sicer: 1. pregleden opis, kako so prišle posamezne dežele k avstrijski državi. 2. Žensko vprašanje s socialnega stališča. 3. Razvoj avstrijske države od leta 1848. do 1867. Prehod iz samodržne k ustavni vladi. 4. Državni zbor in delegacije. Pomen in naloge. Zgodovina in pomen splošne, enake, tajne in neposredne volilne pravice. — Nemški in slovenski jezik ponuja gospod modroslovec Gorjanc vsako nedeljo od 4. do 6. ure popoldne. Društvo „Domovina“ najde vedno prijateljsko pomoč pri akademskem kat. slovenskem društvu „Zarja“.

Koroške novice.

Koroške misli. Božični prazniki so že skoraj minuli, bliža se novo leto. Na dan nedolžnih otročičev ali „na otročje“ hodijo v Podjurski dolini otroci od hiše do hiše „otepati“. Neusmiljeni so, vsak jih dobi nekaj primerjenih. Pustimo jim to veselje, ki ga imajo enkrat v letu: Hišni oče, ki se včasih radi postavijo, da zgodaj vstajajo, večkrat obljubijo lep dar tistemu, ki jih otepe še v postelji. Prigodi se, da se kak „tepežnik“ skrije zvečer pod postelj in jih

zjutraj na vse zgodaj našvrka, seveda morajo potem tudi oča dati obljubljeno darilo. Že na vse zgodaj trkajo otročiči na hišna vrata. Mati prinesejo za darilo suhih češpljev, „kvoc“ in „šibrinov“ (posušeni bruski), jabolka, orehov in takih reči, ki jih otročad rada zoblje. Otroci pravijo, ko otepajo, sledeče:

Reš'te se, reš'te se
k novemu letu
zdravi in veseli,
v gnadi božji,
da bi dolgo živeli
pa v nebesa prišli.

Tudi mi koroškim Slovincem voščimo prav veselo novo leto. Ker pa ne moremo vsakega posebej za otročje otepati, kar bi sicer silno radi storili, jim voščimo to v „Našem Domu“:

Reš'te se, reš'te se
k novemu letu
iz tujega jarma,
iz nemških rok.
Zdravi in veseli
v gnadi božji,
da bi dolgo živeli
in branili krepko
deželo koroško,
slovensko deželo.

Rekli smo, da bi vsakega koroškega Slovence radi otepli, vzbudili bi ga radi s tem k narodnemu delu, vzbudili bi ga iz zaspanosti, ker le na tak način bi menda pomagalo. Toda naj bo, pustimo to za zdaj — če se ne bodo razmere zboljšale, bo uredništvo „Našega Doma“ prihodnje leto poslalo za otročje krepkega moža gor na Koroško, da bo vzdramil koroške rojake. Stori pa bo tudi „Naš Dom“ v prihodnjem letu svojo dolžnost in bo dramil zaspance. Torej na svidenje v novem letu, „zdravi in veseli“.

Pomenljiva zmaga koroških Slovencev. Ne ravno majhno je med Slovenci število onih črnogledcev, ki trdijo, da se pri nas na Koroškem v narodnih rečeh nič ne dá opraviti. Da temu ni tako, ampak da se po vztrajnem nadrobnejem narodnem delovanju, ki se tudi po nevspehih ne dá preplati, dosežejo končno le lepi vspehi, o tem pričuje dan 13. grudnia t. l. Istega dne vršila se je v Velikovu o priliki konference županov našega okrajnega glavarstva volitev jednega člana v c. kr. okrajni šolski svet velikovski mesto dosedanjega člana župana Pinteriča, kojemu je letos šestletna doba potekla. Dozdaj je bil ta zastop, dasi tvorimo mi Slovenci ogromno število prebivalstva, neomejeno torišče najodločnejših nemških nacionalcev. Može kakor mestni župan Pinterič, državni poslanec Seifric in okrbnik Glanönik so dozdaj odločevali o naših šolskih razmerah. Po izredni požrtvovalnosti naših slovenskih rodoljubov pa posrečilo se je nam pri zadnjih občinskih volitvah večino od vseh 31 občin našega okrajnega glavarstva, namreč 17 občin pridobiti. Opravičena je bila tedaj nada, da se bodo posledice teh vspehov tudi v javnosti pokazale. Leta 1903. smo napravili prvi resni naskok na naš c. kr. okrajni šolski svet, ta prvi poizkus se nam je ponesrečil, ker sta dva naših slovenskih županov odpadla, smo propadli za dva glasa. Za zadnje volitve dne 13. t. m. gojili smo sicer nekako upanje do zmage, vendar z ozirom na dogodke pri prejšnji volitvi nismo iste z gotovostjo pričakovali. Dan 13. t. m. pa prinesel je splošno presenečenje. Nemški nacionalci so proglasili zopet župana Pinteriča svojim kandidatom, naši slovenski župani pa Fr. Treiberja, župnika v Sv.

Rupertu pri Velikoven. Glasovanje se je vršilo ob največji napetosti, glasovati se je moralo celo trikrat. Pri prvem glasovanju sta dobila oba kandidata enako, namreč po 15 glasov, jeden listek je bil pa prazen. Pri drugem glasovanju je jeden našinec ime našega kandidata pisal nejasno, mesto Treiber je pisal Traber. To pomanjkljivost so nasprotniki v svoji veliki zadregi s slastjo porabili in nam tako uničili jeden glas. Trdili so namreč, da je France Traber različen od našega kandidata župnika Franca Treiberja. Posledica tega ugovora nasprotnikov je bila, da je pri drugem glasovanju dobil Pinterič 15 glasov, župnik Treiber pa le 14 glasov, ker se je 1 glas glasil na Traberja in jedna glasovnica je bila zopet prazna. Nasprotniki so zdaj mislili, da je njihov kandidat zmagal, ker je največ glasov dobil, ali g. okrajni glavar jih je poučil na podlagi postavnih določb, da je treba za zmago absolutne večine in odredil tretje glasovanje. Pri tretjem glasovanju je dobil župnik Treiber 16 glasov, župan Pinterič pa samo 14 glasov in jedna glasovnica je bila zopet prazna. Na to je g. okrajni glavar proglasil župnika Treiberja, ker je dobil jeden glas absolutne večine, izvoljenim. Presenetljivi izid volitve dne 13. t. m. je naše nasprotnike silno poparil in spravil jih takorekoč ob vso pamet, tako da so v gosp. okraj. glavarja silili, da bi drugo glasovanje razglasil veljavnim, tretje pa razveljavil. Seveda tej zahtevi g. glavar ni mogel ugoditi, ker se je vsa volitev izvršila popolnoma pravilno. V našem mestu je bilo zanimanje za to volitev splošno, ko se je pa izid izvedel, bilo je vse mirno, vse mesto posebno zvečer kakor pometeno. Med Slovenci, katerih je isti dan mnogo prišlo semkaj na trgovanje, pa je zavladalo nepopisno veselje nad to zmago, katere vest se je kakor blisk raznesla od ust do ust. Dan 13. t. m. je bil časten dan za nas koroške Slovence. Končno je še naša dolžnost, da se hvaležnim srcem spominjamo onih vrlih mož, ki so nam to pomenljivo zmago priborili, naših značajnih slovenskih županov, ki so stali kakor brast za slovensko čast. Hvaležnost našega naroda jim je zagotovljena. Bog jih živi!

Rej za slovenske matrike na Koroškem. Pred kratkim je izšel uradni odlok knezoškofijskega ordinarijata krškega, v katerem se nekaterim, ne pa vsem župnikom, oziroma provizorjem slovenskih župnij zapoveduje, da se morajo odslej voditi župne matrike v nemškem jeziku, dokler c. kr. vlada ne izda tozadavnega navodila. Med tem se je „Mirovemu“ uredniku g. Ekarju porodil sin. G. Ekar je pisal g. knezoškofu dr. Kahnu za dovoljenje, da se v dvojezični celovski župniji sv. Lovrenca sme krst njegovega otroka vključiti slovensko. Na poznejšo osebno vknjižbo je knezoškof izjavil, da doslej še ni izjave vlade, ordinarijat in škof pa ne more vzeti cele odgovornosti na svoje rame. Priznal je, da on osebno nima čisto nič proti slovenskim matrikam in da bi mu bilo celo ljubo, ako se Slovencem dajo v tem oziru njihove pravice. Slovenci imajo polno pravico do slovenskih matrik ali, ker se matrike vodijo tudi v imenu države, tega ne odloči sam. G. Ekar je nastopil pritožbeno pot na deželno vlado in ministrstvo notranjih zadev.

Gnštanjska okolica. V zadnjem zasedanju deželne zbornice se je g. Grafenauer potegoval tudi za naš okraj. Predlagal je uravnavo Meže in vprašal, če ne bi občina

Tolsti vrh dobila podpore za smodnik, ki se porabi pri streljanju proti toči. Podpora je zagotovljena. Občina je že vložila prošnjo za podporo. Bog živi našega poslanca!

Umrli je v Celovcu nagle smrti dne 13. t. m. infilirani stolni dekan v Celovcu, preč. gospod Karol Elsler, hišni prelat papežev, konzistorijalni svetovalec itd. Umrli je bil dalje časa knezoškofijski kancelar. Rojen je bil leta 1843 v Špitalu, posvečen pa 1869. N. v m. p.!

Razširjeni Beljak. Občinski svet v Beljaku je sprejel 11 okoliških vasi pod mesto.

Deb. Dne 7. decembra t. l. smo imeli za Blato občinske volitve. Take vroče volitve še dosedaj nismo imeli kot letos. Naši nasprotniki, posebno učitelji, so se silno potrudili in se posluževali vseh sredstev, da bi si pridobili večino v odboru; toda varali so se. V tretjem razredu smo bili gotovi; najhujše smo se bili za drugi razred, ker ta je odločeval. Prvi je bil po našem mnenju tako izgubljen za nas. Ali prišlo je drugače, premagali smo jih v vseh treh razredih, tako da še en nasprotnik ni prišel v odbor. Voljeni so bili samo zavedni slovenski in krščanski možje.

Tinje na Koroškem. Prav lepo svatbo smo imeli na 20. novembra. Večno zvestobo in zakonsko ljubezen sta si prisegla pred oltarjem Albin Vošic p. d. Primožev na Lesinah in Barbara Krizman p. d. Kerabajsova v Dulah. Obe hiši sta dobri krščanski in slovenski, in zato je bilo veselje povabljenih svatov tem večje. Bilo jih je nad trideset. Pravo veselje pa se je pričelo še le potem na svatbi pri Janu, doli pri Dravskem mostu, kjer mati Janova radi vsakemu dobro postrežejo. Zapeli smo marsikatero lepo pesem, tudi kako bolj okroglo, saj na „ohceti“ morajo biti bolj zaokrožene. Godci pa so jo rezali tako dobro, da je še gosp. kaplana, ki je doli nekje na Štajerskem doma, kjer radi zdravičke „popovajo“, (kakor tisto „En hribček...“ in „Glažek, glažek rumeni...“) komaj zdržalo za maizo. Novemu paru pa želimo veliko sreče v novem stanu.

Sodni dnevi. C. kr. pravosodno ministrstvo je devolilo, da se vrše v področju velikovškega okrajnega sodišča vsak prvi petek v mesecu, ako bi bil ta dan praznik, pa prvi delavnik po njem, redni sodni dnevi za občino Pustrica, v občinski pisarni na Pustriči. Razum vseh vasi v pustriški občini so ti sodni dnevi določeni tudi za vasi Brezovje, Dolgo brdo, Homič in Spod. Krčanje v grebinijski občini.

Iz drugih slovenskih krajev.

Državni poslanci kranjski se zelo trudijo, da dosežejo belokranjsko železnico. Na Dunaju se je v to svrhu ustanovil poseben odbor, kateremu načeljuje češki rodoljub grof Marrach, podpredsednik mu je dr. Susteršič. Duša vsemu gibanju pa je dvorni svetnik in državni poslanec Fr. Šuklje.

Liberalna stranka na Kranjskem hoče popraviti svoj dosednji program. Je res že skrajni čas, toda vprašanje je, če bo ga res popravila na boljše.

Nov list slovenskih obrtnikov bo pričel izhajati s 1. januarjem leta 1906. Novo slovensko obrtno glasilo bo nosilo ime „Slovenski obrtnik“, glasilo deželne zveze obrtnih zadrug na Kranjskem. Izhajal bo od začetka po dvakrat na mesec na 16 straneh. Cena za celo leto mu bo 4 K.

V Domžalah na Kranjskem, kjer hočejo tuji (tirolski tovarnarji) gospodovati na slovenski zemlji, je izvoljen za župana Matevž Janežič, ki je, dasi rojen Slovenec domačin, pri volitvah stal na strani privandranih Tirolcev in tako pomagal tujcem do gospodstva na slovenskih tleh. Tudi tam bo treba Slovincem še krepkega boja, da se otresejo tujih pijavk.

Imenovanje goriškega nadškofa. — O imenovanju goriškega nadškofa se je že mnogo ugibalo po časopisih, posebno pa po liberalnih in židovskih. Mi ne razumemo, kako se morejo posebno židovski listi toliko brigati za imenovanje katoliškega nadškofa, ko se mi katoličani prav malo zmenimo za to, kdo da postane židovski nadrabinar. Posebno se odlikuje v tem tržaški „Piccolo“, da prinaša o imenovanju goriškega nadškofa razne vesti. Ni dolgo temu, ko je omenjeni list pisal, da postane goriški nadškof sedanji tržaški škof monsign. dr. Nagl, in prav po njem posneli so to vest tudi razni drugi listi in med temi tudi celo slovenski, povdarjajoč posebno dejstvo, da je tako vest priobčil celo uradni list „Fremdenblatt“. No, zdaj pa prihaja sam „Fremdenblatt“ z neko drugo vestjo na dan, da bo namreč slovenski kanonik dr. Sedej v Gorici postal goriški nadškof in pravi, da sedanji tržaški škof monsign. dr. Nagl ne pride za nadškofa v Gorico, ker tega ne želi, in ravno tako da ne pride v Gorico tudi poreški škof monsign. Flapp, ker baje kaj takega tudi ne želi. Kdo torej v istini postane goriški nadškof? No, tega tudi mi ne vemo, menimo pa, da ne poteče mnogo dni, ko bomo to izvedeli ter sporočili svojim čitateljem.

Razne novice.

Merilec avstrijske cesarice Luccheni kaže, kakor se poroča iz Genfa, znamenja umobolnosti, vsled katerih vrši največje silovitosti. Pred kratkim je hotel jetniškega ravnatelja umoriti, zdaj je pa izvršil isti poskus nad nekim paznikom. Več dni je Luccheni simliral, da je bolan. Nekega večera ga je našel paznik nazavestnega ležati na tleh z licem. Ko se je naslonil nad jetnika, zgrabil ga je za vrat, vtisnil ob tla in hitel proti odprtim vratom. Tu pa je padel v roke ravno došlemu drugemu pazniku. Razvnel se je ljut boj, koncem kojega se je posrečilo Lucchenija premagati in ga z verigami privezati k zidu.

Velika nesreča na londonskem kolodvoru. Na londonskem Claring-kolodvoru se je v minotem tednu dogodila grozna nesreča. Nad ogromnim kolodvorom je bila velika železna streha. Ob 4. uri popoldne, na dan nesreče, ko so delavci popravljali streho, se je naenkrat vsa železna streha ob groznem ropotu zrušila na tir in na vlake. V prvem trenutku je nastala huda zmešnjava, zrak je bil povsem črn od dima in praha, ki se je dvignil. Nihče ni znal, kaj da se je dogodilo in kaka da je nesreča. En del strehe je pal na gledališče, ki so ga ravno gradili tik kolodvora. Gledališče se je porušilo in vsa notranja zgradba je razdejana. Repot je bil tako strašen, da se je prebivalstva okrog kolodvora polastil silen strah. Trenutek za katastrofo je nastala grobna tišina. Ljudje, ki so od daleč videli nesrečo, so takoj prihiteli na pomoč. Telefoniralo se je po postrežnike bolnikov, zdravnike, policijo in vojaštvo. Kolodvor se takoj zaprl, a bolniški strežniki, redarji in

zdravniki so se koj lotili posla, da izvlečejo žrtve izpod razvalin. Največ je seveda ponesrečilo delavcev. Izvlekli so jih 30. Večinoma so bili težko ranjeni, nekateri so se borili s smrtjo, a drugi so bili pa mrtvi. Skupno je na strehi delalo 45 delavcev. V vsej nesreči je bila sreča še to, da ni v onem trenutku, ko se je porušila streha, odbajal noben vlak iz kolodvora, da bi se pa nesreča dogodila samo nekoliko metrov bolj proti srednjemu delu kolodvora, bilo bi več sto ljudi ponesrečilo. Neki deli strehe so padli na marnovozeče se vozove in kotije, in zato je bilo na licu mesta ubitih več konj, mnogo voznikov pa težko ranjenih. Nesreča je v vsem Londonu povzročila veliko razburjenje.

Velikanski plug. Bogati avstralski posestnik Brench si je naročil pri neki angleški tovarni za kmetijske stroje orjaški plug, ki je 18 čevljev visok ter tehta 36 tisoč funtov. Goni ga poseben parni stroj. Plug ima 12 lemežev in rezal ter je mogoče z njim na dan izorati 50 orlov zemlje, seveda se pri tem porabi za stroj $1\frac{1}{2}$ tona premoga.

Čuden pogreb. V topilnici jekla v New Yorku je goreča masa zalila dva delavca. Tovarniško predstojništvo je dalo odsekati od strjene jeklene mase kakih 800 centov težak kos, v katerem sta po približni sodbi zgorela imenovana delavca ter ta kos jekla med običajnimi obredi pokopati na pokopališču.

Siten gost. V neki hotel švicarskega mesta Rigi je prišel nedavno neki Anglež ter izrečno zahteval, da ga mora priti sam hotelir sezuvati. Dasi so se mu natakariji brž ponujali za to službo, je vztrajal Anglež pri svoji zahtevi. Hotelir je Angležu sporočil, da ga pride sezuvati, toda stalo ga bo 1000 kron. Anglež je takoj položil tisočak na mizo, nakar mu je res hotelir sezul čevlje. Ako ostane sitni Anglež dalje časa v hotelu, se bo pač naveličal tako drage postrežbe.

Bogat berač. V dunajsko splošno bolnišnico je prišel minole dni berač. Obleka na njem je bila vsa razcapana in zamazana. Po nji je mrgolelo golazni. Ko so dali beraču drugo obleko, so zapazili, da je sploh tudi po životu poln golazni, ki se mu je že zajedla v kožo, in trajalo je več dni, predno so ga osnažili. Kasneje so našli pod njegovo posteljo umazan sveženj. Ko so ga odvili, so našli v njem 28.000 K, deloma v gotovini, deloma naloženih v hramilnih knjižicah. Berač, ki je zdaj 72 let star, je prišel na Dunaj s Češkega. Do 22. leta svoje starosti je bil doma krojaški pomočnik. Potem je pa prišel na Dunaj ter se tam lotil drugega rokodelstva, namreč beračenja. Stalnega stanovanja ni imel nikdar. V poletnem času je preživel noči pod kakim drevesom v Pratru, po zimi pa je spal po kakih hlevih in sploh tam, kjer ni bilo treba ničesar plačati.

Rayno taka je kakor naša!

Priredil R. Leskovar.

Prebris mu je bilo ime ter je bil posestnik v naši vasi. Svoje ime pa je nosil popolnoma po krivici. Zelo neroden je bil in hudobni jeziki so ga ogovarjali, da se ne prišteva med posebno prebrisane. Sicer je pa bil priden kmet in je dobro gospodaril. V gostilni si ga le redkokada videl, živel je po načelu, da se pri vodi in čistem zraku najbolj živi. Istotako tudi ni zahajal rad

v družino in ni iskal prijateljev. Prijateljstvo se rado spremeni v neprijateljstvo, menil je večkrat. Mož pa je imel prav; če je prišel v družbo, so se le norčevali drugi iz njega. Tako je živel samo za svojo ženo in tri sinove, katere je vse pošteno preskrbel. Starejši je bil častnik, srednji je bil duhovnik in najmlajšega je določil, da prevzame enkrat za njim kmetijo. Večkrat je s pomosom rekel: Tri fante imam! Enega sem dal Bogu, drugega cesarju, tretjega pa obdržim sam. Kateri oče je tako bogat?

Hlev, poln govede živine je imel Prebris. Bila je najlepša živina v celi vasi. Vsa je bila lepo postriglana in osnažena, da jo je bilo veselje gledati. V hlevu je bilo snažno in lepo, da ne tako v marsikateri koči. Gospodinja je imela vedno polno omaro mleka in masla. To je pa tudi neslo denar. Zato so sosedinje vedno hodile k Prebriski, če so rabile mleka ali pa denarja. In žena ni bila skopa. Rada je pomagala, če je le mogla. Zato je bila tudi priljubljena in vse jo je rado imelo. Samo eno napako je imela: tudi ona ni bila posebno prebrisana, kakor njen mož — Prebris.

Eno kravo so imeli pri Prebriskovih, s katero so se posebno ponašali. To je bila „lisa“. Lepo okrogla, imela je vime kakor majhen škaf. Krasno kviško zavihani rogovi na lepi glavici, podajali so se ji kakor krona. Rep z dolgim, gostim čopom je nosila kakor dragonar svojo sablo. Po celim životu je bila črna, samo na čelu, ki je pričalo o posebni goveji inteligenci, imela je belo liso. Od tod tudi njeno ime „lisa“. Dajala je največ in najboljšo mleko. Toda tudi njo je dohitela starost. Postala je „jalova“. Ni imela več nobenega teleta. Vedno manj in manj je dajala mleka. Stara krava pa je za nič če je še tako debela in okrogla; zato je šel Prebris v bližnji trg k mesarju Črnetu in mu ponudi svojo „liso“.

Črne je prišel in takoj se mu je dopadla lepa kravica. Čeravno ni dala več mleka, dala bo precej mesa, to je opazilo njegovo strokovnjaško oko na prvi pogled. Kmalo sta se pobotala z gospodarjem. Osem-deset goldinarjev mu je naštel na mizo. Vroče solze je prelivala gospodinja, ko je gnil neusmiljeni mesar njeno ljubljeno.

„Srečno lisa!“ jo je jokaje pobožala po hrbtu. Lisa pa je žalostno obrnila glavo in je trikrat v slovo zamukala: Mu, mu, mu! Tako je bilo slovo od „lise“.

Ko pride Črne z liso domu, našel je doma kmeta Čoža iz sosedne vasi. Ta je začel z dopadanjem opazovati lepo in debelo kravico.

„Ali se ti dopade, Čoš?“ meni zviti Črne. „Tu gledaš, kaj!? Je pa tudi škoda za tako lepo kravo, da bi jo zaklal, ravno sedaj ko je breja!“

„Kje pa si jo kupil?“ vpraša Čož.

„Pri Prebrisu v Dolu.“

„In ta prodal tako lepo kravo!“

„Kaj pa češ, če rabi denar!“

„Koliko si mu dal?“

„Okroglih sto!“

„Po ceni, res poceni! Jaz ti dam desetakov več! Daj jo meni!“

Črne se nekaj časa pomišlja, slednjič pa vdari Čožu v roko:

„No, pa naj bo! Ker sva stara prijatelja!“

Čož izplača ednajst desetakov in se napoti s svojo kravico proti domu.

Doma so bili vsi veseli lepe krave in niso mogli dovolj prehvaliti očeta, da je naredil tako dober kup.

„V šestih tednih dobi tele!“ je rekel Črne in ubogi Čož mu je verjel.

Čez nekaj dni je šel skozi vas okrajni živinozdravnik. Čož se ni mogel premagati, da bi mu ne pokazal svoje lepe kravice. Komaj pa si je živinozdravnik dobro ogledal žival, začel se je muzati in je slednjič rekel kmetu:

„Čož, tu vas je Črne pošteno dobil! Krava ja ni breja, ampak je jalova in ne bo imela v svojem kravjem življenju nobenega teleta več! — Veste kaj, prodajte tiho kravo naprej iz molčite o celi stvari. Če se izve, imeli boste zraven škode še sramoto. Kajti kmet, ki ne pozna breje krave od jalove, je ubohec. In to vi gotovo nečete biti.“

„Za nič na svetu gospod živinozdravnik!“ pritrdi hitro Čož.

„Torej ubogajte me! Dam vam dober nasvet! Poznate Joneca v Smrečji?“

„Seveda, kakor samega sebe!“

„Ta rabi eno kravo! On je skopuh, ki rad ljudi priškrne, kjer le more. Priškrnite ga vi s to kravo! Boste naredili tako?“

„Bom! Hvala za nasvet!“

Dolgo je še zrl Čož kakor nem za odhajajočim živinozdravnikom. Slednjič se je začel praskati za ušesi in odšel mrmaraje v hišo.

Drugi dan je poslal hlapca k Jonecu v Smrečje s poročilom, da ima lepo, brejo kravo na prodaj.

Čez tri dni pride Jonec, dolg suh možič, da si ogleda kravo. Dolgo je hodil okoli nje in jo šlatal, slednjič pa je vendar spoznal, da je breja. Ponnidil je Čožu sto goldinarjev za njo. Čož je zahteval sto in deset. Ker pa Jonec le ni hotel odnehati, udal se je slednjič, misleč: „Bolje zgubiti deset goldinarjev, kakor pa ves denar.“

„Na, tega sem pa dobil“, smejal se je skopi Jonec zmagoslavno, ko je vlekel kravico proti domu. „Svojih 130 gld je vredna in tele še tudi nekaj. Ja, prebrisana mora človek biti!“

Čez nekaj dni je imel živinozdravnik opravke v Smrečju. Nalašč je šel k Jonecu, ki ga je hitro peljal v hlev, da mu pokaže svoj kravji biser.

Smehljaje jo nekaj časa opazuje živinozdravnik, nato pa pravi kmetu: „Jonec, da ste vi tako neumni, bi si pač ne bil mislil! Kako morete kupiti jalovo kravo kot brejo! Ta žival ja spada v mesnico, pa ne v hlev! Glejte, da jo prodaste! Mogoče vam da mesar petdeset goldinarjev za njo. Drugega vam ne morem svetovati!“

„Čož mora takoj kravo nazaj vzeti!“ zatuli ves besen Jonec.

„Ja, moj ljubi, to je lahko rečeno, pa težko storjeno! Kupčija je kupčija! Čož tudi ne more videti v kravo! Če pa greste tožit, pa tudi ne boste nič dosegli; stroške boste imeli! Ljudje pa zvejo celo zadevo in se vam bodo smejali. Svetujem vam, da jo kmalo prodaste. Saj poznate Prebrisa v Dolu. Ta me je naprosil, da bi mu preskrbel lepo kravo. Takoj jutri mu povem, da jo imate vi, drugo pa potem sami storite.“

Drugi dan pride Prebis. Z rokami tlesne, ko zagleda kravico.

„Ravno taka je kakor naša!“

„Si tudi imel takšno?“ ga vpraša Jonec.

„Da, ravno takšna je bila kakor ta, popolnoma črna, samo na čelu je imela belo liso. Res, ravno taka kakor naša!“

„Se ti dopade?“

„Že zaradi tega, ker je ravno taka!“

„Za en stotak ti jo dam! Hočeš?“

„Kedaj dobi tele?“

„Čez šest tednov!“

„Dobro!“

Kupčija je bila sklenjena in Prebris je imel zopet svojo „liso“; seveda, za dvajset goldinarjev dražje, kakor jo je bil prodal.

Ko je prišel ž njo domov, je žena vesela vskliknila: „Ravno taka je kakor naša lisa!“

Začela je gladiti kravo, ki jo je ljubeznjivo pogledala in ji zatrobila v pozdrav veseli „muu“!

„Tudi muka tako kakor naša!“ zaklicala je cela družina, ki se je zbrala okoli nove „lise“.

Peljali so jo v hlev, kjer je šla kar sama na mesto prodane „lise“. Tam se takoj vleže, očitno je bila trudna. Tudi vlegla se je lepo na isto mesto, malo povprek, kakor je ležala prejšnja.

Tudi sedaj so bili vsi istih misli, ko so zaklicali: „Ravno tako leži kakor naša!“ Vsi so pa bili veseli, da so dobili tako lepo naslednico za „liso“.

Hlapcu se je pa le zdela ta sličnost sumljiva.

„Dalje časa ko jo gledam“, reče slednjič, „tembolj se mi zdi, da je naša „lisa“. Na desni rog sem ji z nožem začrtal svoje ime. Poglejmo, če je res!“

Ni se varal!

Prebris je kupil svojo lastno jalo vo kravo za brejo, in to še za 20 gld. dražje, kakor jo je prodal. Bilo ga je tako sram, da je skoraj zbolel. Le počasi se je posrečilo gospodinj, potolažiti ga. Zapovedal je celi družini, da nobeden ne črhne besede o tem.

Bal se je zbadajočih besed sosedov. Toda jaz sem pa le zvedel o celi stvari. In veste od koga? Povedal mi je vse živinozdravnik, kateremu sem moral obljubiti, da ne bom nikomur o tem pravil. Bil sem tudi mož beseda. Povedal nisem nikomur ne besedice, samo napisal sem celo povest, če jo drugi berejo, meni nič mar!

Pozor! Čitaj! Bolnemu zdravjel

Pozor! Čitaj! Slabemu — moč!

Pakraške kapljice in slavonska zel, to sta danes dve najpriljubljenejši ljudski zdravili med narodom, ker ta dva leka delujeta gotovo in z najboljšim uspehom ter sta si odprla pot na vse strani sveta.

Pakraške kapljice: Delujejo izvrstno pri vseh žolodčnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, boleti iz žolodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, aganjajo male in velike gliste, odstranjujejo mrzlico in vse druge bolezni, ki vsled mrzlice nastajajo. Zdravijo vse boleti na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti boleti maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi: **Peter Jurišić, lekarnar v Pakracu štev. 101 Slavonija.** — Denar se pošilja naprej ali s poštanim povzetjem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): **12 stekleničko (1 ducat) 5 K, 24 stekleničko (2 ducata) 8 K 60 v, 36 stekleničko (3 ducata) 12 K 40 v, 48 stekleničko (4 ducata) 16 K.**

60 stekleničko (5 ducatov) 18 K. — Manj kot 12 stekleničko se ne razpošilja.

Slavonska zel: Se rabi z vprav sijajnim in najboljšim uspehom proti sušici, zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamažlosti, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, proti bočenju, kataru in odstanjuje goste slime ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsnih in pljučnih bolečinah. — Cena — sledeča (franko na vsako pošto): **2 originalni steklenici 3 K 40 v; 4 originalne steklenice 5 K 30 v; 6 originalnih steklenic 8 K 20 v.**

Manj kot dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom:

P. Jurišić, lekarnar v Pakracu 101, Slavonija.

Nikdar več v življenju!

Gene v goldinarjih.

- 1 rjuha (prt) brez šiva, velik 80
- 1 odeja iz Himalaja volne 1'10.
- 1 odeja, šivana, z volno napolnjena, velika 2'40.
- 1 atlas satin odeja, velika, dobro z volno napolnjena 3'50.
- 1 posteljna predproga, komplet velika 40.
- 1 slamnica (Strohsack) iz dobrega cviliha — 80, 1'10.
- Angin za napolnjevanje perja 80 cm šir. 1 m 32.
- Angin za napolnjevanje perja 120 cm širok 1 m 66, 45.
- Atlas-Damast gradl, rižast ali rožnat, 90 cm širok 1 m 80.
- Atlas-Damast gradl, rižast ali rožnat, 120 cm širok, 1 m 50.
- Pukano perje brez prahu 1 kg 1'—, 1'30 in 1'60.
- Obrisalke za gospodinjstvo priprav, pol ducata 1'10.
- Obrisalke za posodo, pol ducata 6b.
- 1 namizni prt iz belega damasta, 1'10.
- 1 namizni prt, barvan, velik, 45, 65, 80.
- Servijeti, beli, platneni, pol duc. 90, 1'—.
- Žepni robci, beli ali barvani, 1 ducat 80, 96.

- Močno platno, belo, 20 m, 3'60.
- Vojaško platno, belo, 20 m, 4'20.
- Domestik platno, 20 m, 5'—.
- Pisani oksfort, močen, 1 m 25.
- Rujavo platno, močno, 1 m 20.
- Modni barhent, debel, 1 m 22.
- Močni šifon, 1 m 18.
- Šifon, jako dobro in fino blago, 1 m 26.
- Obrisalke, platnene, 1 m 20, 22, 26.
- 1 obrisalka (frotier), bela, z lepimi reki 25.
- Zenske nogavice, tople, 1 par 20.
- 1 ženska jegrova srajca, topla 65, 80, 90.
- 1 ženska srajca iz dobrega platna 45, 60.
- 1 ženske jegrove hlače, tople 68, 80.
- Moške nogavice, tople, 1 par 20, 25.
- 1 jegrova moška srajca, topla, z ovratnikom ali brez 70, 80, 90.
- Srajca iz vojaškega platna 75.
- Oksford srajca, močna 77, 85, 95.
- Mollinos srajca, močna, 74.
- 1 jegrove moške hlače 80.
- Moške spodnje hlače iz rujavega platna 50.
- Moške spodnje hlače iz cvilha 50.
- Moške spodnje hlače iz plavega barhenta, tople 50.

- 1 moške hlače iz zimskega cajga, velike, 60, 1'50.
- 1 predpasnik iz lincerskega druka, za nošo na obeh straneh 43.
- 1 predpasnik iz črnega olota, jako lep 80.
- Predpasniki za otroke (Schliefeschrutzen) močni, iz pisanega perkala, se dá prati 1 2 3 4 5 6 let.

- 80 85 88 42 46 50 kr.
- 1 matracca, enodelna, z afrikansko travo napolnjena 6'—.
- 1 matracca, tridelna, z afrikansko travo napolnjena 7'—.
- 1 matracca, žimnata, (Rosshaarmatratze), tridelna, 20'— in 25'—.
- 1 konjska koca, velika, 90, 1'40, 2'50, 3'—, 4'— in 5'—.
- Delavske oblike iz plavega platna ali cvilha (Schlosserautzüge) 2'80.
- 1 modna kravata, svilnata, dolga 30, 35, 50
- 1 par manšet, beli ali pisani 25.
- 1 šifon srajca, fina 1'—, 1'50.
- 1 naprsje, belo ali pisano 30, 85.
- 1 šifon spodnje krilo 1'70, 2'10.
- 1 klot spodnje krilo 1'80, 2'50.
- Dežnik za gospode ali gospe 1'40, 1'80.
- 1 svilnati robec 85, 1'10, 1'30, 2'—.
- 1 šal, volnati 50, 70, 90, 1'20.
- 1 šal, svilnati, fini 1'30, 1'60, 3'— 2'50.
- 4'50 m volne za žensko obleko, v vsaki modni barvi, stane 1'80, 2'25, 3'70.
- 3'10 m sukna za moško obleko, trpežno blago 3'40, 4'5, 5'60.

Manufakturna trgovina pri

„pri Amerikancu“
Alojzij Gnušek
Maribor, Glavni trg.

Bolete

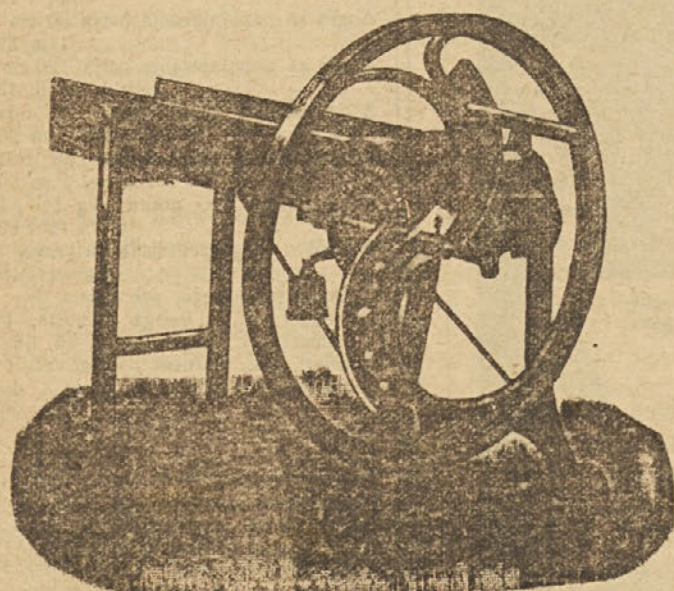
za stojino na živinskih sejmih
s tekočimi številkami nareja na
zahtevanje točno in po ceni
Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Za naročila zadostuje tudi dopisnica.

Prva narodna tovarna kmetijskih in poljedelskih strojev

Jožef Pfeifer-ja

v Hočah pri Mariboru na Štajerskem.

Najnovejša rezalnica za klajo.

K. M. G.

Širokost 315 mm (12 palcev), reže v osmih dolgostih od 6—60 mm.

Vsaka teh najnovejših rezalnic ima nogovnico, s katero se pomaga z nogo goniti. Porivanje krme izvršujeta dva železna zobnata valarja, od katerih zgornji se vzdigne, če se naloži preveč krme in se na ta način potrup stroja obvaruje. Prestavljanje rezne dolgoti se zgodi, ako se na nogovnici samo en del preporine. Na stolu spodaj sta dva mala kolesca za prevažanje stroja. Ta rezalnica je zaradi njene trpežnosti za gepelj priprava. Ključ in posodica za olje se priloži.

= Cena 116 kron. =

Jamči se eno leto.

Pumpa ali sesalka za gnojšnico

Ta sesalka je najpripravnejša za gnojšnico. Visoka je 3 metre, dá se pa tudi za eden ali dva metra zdaljšati, in je za voljo njene priprostosti in nizke cene pri kmetijah najbolj vpeljana.

Cena 36 kron.

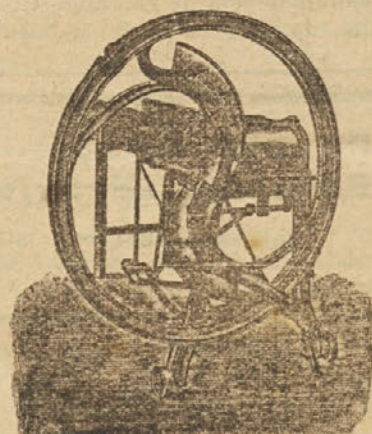
Izdelujejo se tudi

rezalnice

S. R. H.

315 mm (12 palcev) široke, režejo krmo tudi v osmih dolgostih od 6 do—100 mm ali $\frac{1}{4}$ do 4 palcev, ravno s tistimi prednostmi in iste trpežnosti, in so še bolj pripravne za gepelj.

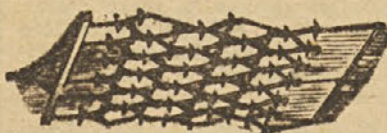
Jamči se eno leto.

Cena 136 kron.

Cevi za zdaljšanje sesalke eden meter 6 kron.

Brana za travnike za iztrganje hmela

Ta slika predstavlja brano, ki je namenjena za iztrganje hmela na travnikih. Ima na eni strani krajše, na drugi strani daljše ostre zobe.

Širokost za enega konja 1250 mm 58 kron. — Širokost za dva konja 1750 mm 84 kron.

Svoji k svojim!

Slovenci, podpirajte samo obrti in gostilne somišljenikov, narodnjakov! — Ogibajte se trgovin nemškutarjev in naprejbedakov!

Kmetje, širite svoj stanovski list:

Slovenski Gospodar.

Izhaja vsak četrtek in stane na leto s prilogo „Naš Dom“ vred za celo leto samo 4 krone, za pol leta 2 krone, za četrt leta 1 krono.

= Izdaja se sedaj v 8500 iztisih. =